

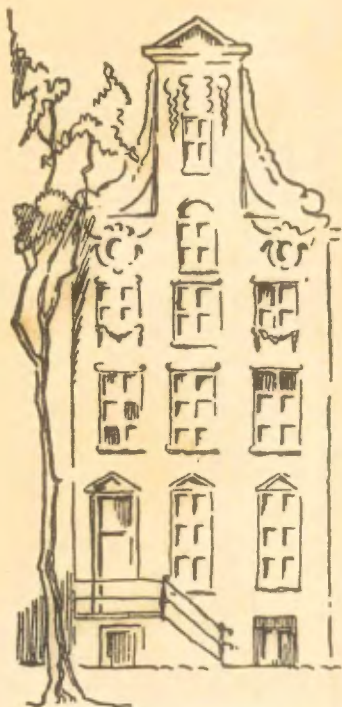
DE BUBEL VAN JANS

J. S. DONDORP · TAZELAAR

AAN

DE LEIDER (STER)

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM - 1951

Tekeningen van
W. G. v. d. Hulst Jr.

DE BIJBEL VAN JANS

1. *Het oude huis.*

Lang geleden stond er aan een drukke weg een groot, oud huis.
In de mooie tuin groeiden hoge kastanjbomen en dikke beukebomen
stonden aan de ingang van het hek.
Langs de brede stoep waren zware, stenen paaltjes gezet, met dikke
kettingen, van paal tot paal.
Daar kon je zo heerlijk op schommelen!
Achter het huis was een stal voor de paarden en een-koetshuis, waar
het glimmend gepoetste rijtuig stond.
Er was een grote tuin met veel bloemen en vruchtbomen, en daar-
achter een donker bos, prachtig om verstoppertje in te spelen.
Daar woonde Jetje.

Jetje. Iedereen in het dorp kende haar.
Zij woonde in dat grote huis en ze had er een heerlijk, blij leventje.
Eén ding was vreselijk naar. Jetje had geen Moeder meer. Die was
gestorven, toen Jetje nog maar een heel klein kindje was.
Toen was Juf gekomen.
Juf was altijd heel lief voor haar. Maar ook vaak erg streng.
Want Jetje was nu al zeven jaar en moest dus veel, heel veel leren.
Juf leerde haar lezen, schrijven, rekenen en alles, wat andere kinderen
op school leren.

Dan was daar ook Jans, die voor alles in huis zorgde. Jans was altijd
in de keuken.
De keuken vond Jetje het fijnste plekje uit het hele huis.
Nergens was het zó gezellig, als bij Jans in de keuken.
En na Vader en Edu, haar grote broer, die in de stad op school was,
hield Jetje 't meest van Jans.
Soms, als niemand het zag, kroop ze nog wel eens heel even bij Jans
op schoot.
Maar dat zou ze nooit voor iemand willen weten.
Wat zou Juf wel zeggen, als ze het zag?
„Foei Jet, daar ben jij toch veel te groot voor!”

Maar soms voelde Jetje zich nog zo klein en zo alleen.
Dan ging ze naar Jans. Jans streek haar over haar donkere krullen.
„Mijn lief klein meisje” zei Jans dan.
O, 't was heerlijk bij Jans in de keuken.

2. Joep.

Er was er nog één, waar Jetje veel van hield.
Dat was Joep, de hond van de tuinbaas.
Een prachtige hond was Joep.
Als Jetje 's middags met Juf ging wandelen, keek ze naar alle honden.
Maar er was er niet één zo mooi als Joep.
Lange, zachte witte haren had Joep. En mooie bruine ogen.
„Joep is een witte Keeshond” had Edu gezegd. „Hij moet eigenlijk Kees heten”.
Maar daar wilde Jetje niets van horen.
„Nee, hoor, hij heet Joep”. Maar Joep was een stouterd. Wat deed die veel ondeugende dingen!
„Hij is nog jong en speels,” zei de tuinbaas.
Jetje moest er vaak erg om lachen.
Maar de tuinbaas werd er boos om.
Die wilde Joep ook!
Vaak holde hij dwars door de keurige bloemperken en trapte dan zo maar op de mooie bloemen.
En soms ging hij de kippen bang maken.

De tuinbaas vond dat allemaal heel erg.

Hoor, daar staat hij weer tegen de kippen te blaffen.

Hij springt zo hard mogelijk tegen het gaas van het kippenhok op. En staat te blaffen, te blaffen!

Precies of hij alle kippen tegelijk op wil eten.

Het is een gekakel en een lawaai in het kippenhok! . . .

Daar komt de tuinbaas aan.

Hij heeft het gehoord en hij is boos op die stoute Joep.
Joep hoort de baas aankomen.
O, hij weet best, dat dat niet mag. Hij rent weg, de tuin in.
Maar de baas roept: „Joep, hier!”
En dan komt Joep met z'n staart tussen de poten.
„Stoute Joep om die kippen weer zo te plagen! Hier, in je hok”.
Voor straf moet Joep aan de ketting.

Jetje heeft het ook gehoord. Ze zit met Juf in de leerkamer. Door het open raam hoorde ze Joep blaffen en de tuinbaas brommen.
Jetje had er pret om. „Domme, stoute Joep” denkt ze. Ze luistert maar half naar Juf.
„Jetje, je moet opletten,” zegt Juf.
Maar Jetje denkt: „Wacht maar Joep. Als straks de les afgelopen is, kom ik je halen.
Dan zal ik een goed woordje voor je doen bij de tuinbaas.
Dan gaan we in het bos rennen en hollen we samen de heuvel af.
Wacht maar Joep.
Ik kom gauw.”

3. *De Bijbel van Jans.*

Soms, als Juf uit is, mag Jetje bij Jans in de keuken zijn.
Dat is een groot feest. Want bij Jans is altijd wat lekkers.
Heerlijke jam of fijne pudding.
En soms, als Jans heel goed in haar humeur is, bakt ze wel eens pannenkoeken!
Dat kan ze zo lekker!
Dan gaan ze samen eten.
Zoiets fijns gebeurt alleen maar, als Vader ook niet thuis is.
En na het eten, als Jans alles opgeruimd heeft, komt het *allerfijnste*:
Dan haalt Jans de Bijbel van de schoorsteen af en gaan ze samen de platen bekijken.
Een prachtige Bijbel is het. Jans zegt, dat het de mooiste Bijbel is, die er bestaat.
Heel groot is hij, en erg zwaar.
Jetje mag hem nooit optillen. Jans is bang, dat Jet hem zal laten vallen.
Grote koperen haken zitten eraan. Als Jans de Bijbel weer opbergt,

doet ze heel voorzichtig die haken weer vast.

Het koper glimt als goud. Elke Vrijdag, als Jans de keuken schuurt, wrijft ze de leren band en poetst ze de sloten.

Jans is erg trots op haar mooie Bijbell
Op de hoek van de brede schoorsteen
ligt hij altijd.

Die Bijbel is het eerste, wat je ziet, als je de keuken binnenkomt.

't Is maar goed, dat Jans haar alles kan vertellen uit die Bijbel.
Want Jetje kan er zelf nog niets van begrijpen.

't Zijn ook zulke rare letters. „Oud Hollands is het,” zegt Jans.
Nou, Jetje vindt Nieuw Hollands heel wat beter.

Dat kun je tenminste lezen!

Maar mooie platen, dat er in staan! Met prachtige kleuren! Ze kent ze
allemaal.

Van Adam en Eva in het Paradijs. Van de Ark van Noach. Mozes in

het biezen kistje. Van Faraö, die in de Rode Zee verdronk. En nog veel meer.

Toen Jetje nog een piep-klein meisje was, zat ze al bij Jans op schoot de platen te bekijken.

En Jans vertelde dan wat iedere plaat betekende.

O, juf mag uitgaan, zoveel als ze maar wil.

En Vader mag ook best eens een keertje meer in Den Haag blijven.

Als Jetje dan maar in de keuken mag eten!

En als ze na het eten met Jans de platen in de Bijbel mag bekijken, dan vindt Jetje het erg best.

4. *Naar de Keuken.*

Poeh, wat is het warm! Jetje kan onmogelijk slapen. De grote klok in de gang heeft al acht uur geslagen.

Anders slaapt ze allang. Maar 't is ook zo vreselijk warm.

En 't is buiten nog helemaal licht. Alle vogels in het bos zingen nog.

Waarom mocht ze toch niet wat langer opblijven met dit hete weer?

O, ze weet het al. Juf en Jans zijn samen uit. Ja, ze had het zelf gehoord, toen Juf het aan Vader vroeg.

Vader zal vanavond oppassen.

Vader heeft bezoek.

O, wat een saaie avond! Ze verveelt zich zo

Ze heeft ook al een hele tijd voor het raam gezeten.

Was Joep nu maar buiten, maar Joep zit in zijn hok.

Die is zeker weer eens stout geweest.

Was Jans maar thuis. Dan zou ze heel stil naar beneden gaan en aan Jans vragen, of ze samen de Bijbel zouden gaan bekijken.

Of Zou ze alleen in de keuken de platen gaan bekijken?

Ze kan de Bijbel best van de schoorsteen aftillen. O, dat kan ze best.

Zou ze eens gaan kijken? Als er nu maar niemand door de gang loopt.

Heel voorzichtig doet ze de deur van haar kamer open.

Hè, wat piept die deur! Maar gelukkig, niemand heeft het gehoord.

Op haar tenen loopt ze over de bovengang. Bij de trap blijft ze even staan.

Ze kijkt over de leuning. Er is niemand te zien.

Als de trap maar niet kraakt! O, ze weet wat: ze laat zich van de

leuning glijden. Dat moest Juf eens zien! Juf zou van schrik vergeten te brommen.

Eén, twee, drie daar gaat ze. In een wip is ze beneden. Ging dat even fijn!

Heel zachtjes loopt ze langs Vaders kamer. Ze hoort duidelijk Vader praten.

Ze hoort ook nog een andere stem.

Gauw, gauw doorlopen maar. Als die Mijnheer plotseling eens wegging!

En hij haar dan in haar nachtpon door de gang zag lopen...!

O, stel je voor! Om van te dromen.

Gauw, gauw naar de keuken!

5. *Nu weer terug.*

In de keuken is het akelig stil.

Hoe komt het, dat het er nu helemaal niet gezellig is?

En 't is er zo vreselijk netjes opgeruimd!

Helemaal niet leuk.

Ha —, daar is de Bijbel al.

Heel voorzichtig schuift ze een stoel bij de schoorsteen.

Ze probeert of ze er bij kan. O, dat gaat best.

Vlug pakt ze hem en legt hem op tafel.

Maar 't is hier niets prettig zonder Jans.

„Ik weet wat,” denkt ze. „Ik neem de Bijbel mee naar boven.”

Vader zit nog altijd op z'n kamer en ze hoort die andere stem ook nog.

Vlug de trap op. Gauw maar. Hè, wat is hij zwaar. Ze hijgt ervan.

Om de twee treden moet ze even rusten. Als ze maar eerst boven is!

Eindelijk is ze op haar kamer. Hè, hè, dat was me wat!

Maar nu hoeft ze zich niet meer te vervelen.

Ze gaat languit op de grond liggen, met de Bijbel voor zich.

Nu kan ze er fijn eens helemaal alleen van genieten.

Wat zou Jans wel zeggen? Niet aan denken maar!

Ze brengt hem toch dadelijk weer terug!

De trap af gaat veel makkelijker dan de trap op met zo'n vracht.

6. *Nee, het gaat niet.*

Een hele poos heeft ze zo al gelegen. Ze vergeet de tijd. Ze hoort zelfs de klok niet slaan.

Maar opeens ziet ze, dat het al haast donker is.

Hè, ze is helemaal stijf geworden.

Nu moet ze toch gauw de Bijbel weer terugbrengen naar de keuken. 't Was fijn, maar nu wou ze toch maar, dat de Bijbel weer op z'n oude plaatsje lag.

Als ze hem maar niet van de trap laat vallen.

Wat is ze moe, en wat heeft ze een slaap!

Maar eerst moet de Bijbel terug! Was Edu maar thuis. Die zou haar vast wel helpen.

Ik zal het nu maar meteen doen. Vooruit! Eerst de deur open zetten....

Heel zachtjes gaat ze naar de gang. Ze hoort wat. . . .

O wee, beneden gaat de deur open. Ze hoort praten.

Die Mijnheer gaat weg.

Nee, nu kan ze niet naar de keuken. O, wat moet het nu toch?

Straks komt Vader misschien boven. . . .

Wacht, gauw de Bijbel in de kast stoppen.

En vlug kruipt ze in bed.

Morgenochtend zal ze heel vroeg opstaan.

Voordat Juf en Jans wakker zijn.

Dan zal ze de Bijbel gauw stilletjes op z'n plaats leggen.

Ja, dat zal ze doen! Als ze nu maar heel vroeg wakker wordt.

Wacht, ze zal de gordijnen open laten.

Zo gaat het zeker goed. Wat is ze moe. . . .

Vijf minuten later slaapt Jetje.

7. Juf.

Juf en Jans komen laat thuis.

„Ik ga maar meteen naar boven,” zegt Jans. „Ik heb in de keuken niets meer te doen.”

Ze gaat de trap op.

„Wel te rusten, Juf. We zijn fijn samen uit geweest.”

„Wel te rusten, Jans. Ik ga nog even naar Jetje kijken. Ze zal wel lekker slapen.”

Juf kijkt eens rond op Jetje's kamer.

O, die heeft vergeten de gordijnen dicht te doen!

Goed, dat ze het ziet! Anders is Jetje morgenochtend veel te vroeg wakker.

Vlug trekt Juf de gordijnen dicht. Ze dekt Jetje wat losjes toe. 't Is nog warm.

„Wel te rusten, Jetje,” zegt Juf zacht.

Juf gaat ook slapen.

8. Dieven?

„Jetje, Jetje, wordt eens wakker! Wat ben jij een langslaapster vanmorgen!”

Juf staat voor Jetje's bed. „Kom, Jet, opschieten! Ik zal je vlug helpen. 't Is al laat.”

Ineens weet Jetje alles weer.

De Bijbel, denkt ze met schrik.

Ze zou zo vroeg opstaan! Wat akelig toch. Nou heeft ze zich toch verslapen! Jans is vast al lang in de keuken.

Hoe moet dat nu? Alles aan Juf vertellen?

Nee, nee, dat durft ze niet.

„Wat ben je stil, Jet. Slaap je nog? Of ben je ziek? Kom, schiet gauw op. Je Vader wacht al.”

Vlug lopen ze samen de trap af.

„Juf, hebt U dat gehoord?” begint Vader, toen ze aan tafel zaten.

„Wat een toestand! Nou is toch gisteravond Jans haar Bijbel gestolen!”

„Jans haar Bijbel? Die mooie Bijbel?” vraagt Juf verschrikt.

„Ja, toen jullie weg waren is het zeker gebeurd.

Ik ben toch de hele avond thuis geweest, maar ik heb niets gehoord. 't Is vreselijk. Jans is helemaal in de war. 't Was ook een prachtige Bijbel, die veel geld waard is.”

„Wat erg, wat erg,” zei Juf. „Die arme Jans. En 't was een erfstuk. Zo'n mooie krijgt ze nooit terug. O, waren we toch maar niet uitgegaan!”

„Ik vind het erg, dat er hier in mijn huis gestolen wordt,” zei Vader. Ik ga straks naar het politiebureau. Misschien kan de politie de dief wel vinden.

Jans haalt ook altijd alle mensen maar in de keuken. Dat moet ze niet doen.

Gisteren zat de ketellapper er koffie te drinken. Die kijkt altijd naar die Bijbel.

Maar dat is zo'n beste man. Die doet zoets vast niet.

Arie, de bakker, dat is ook een beste jongen. Jaap de olieman. Dirk de melkboer. Welnee, geen van allen kan dat gedaan hebben.”

Juf schudde met haar hoofd en zuchtte diep.

„Maar ik ga naar de politie,” zei Vader nog eens.

9. Politie.

Jetje is zo wit als een tafellaken. Wat erg. De politie! En Jans — Wat zal ze huilen.

O, ze durft het nooit te zeggen.

Het kan ook al niet meer. Vader gaat al weg.

Daarnet boven had ze het aan Juf moeten zeggen.

Nu is het te laat.

't Ging boven ook alles zo gauw! En ze durfde niet. Wat moet ze toch beginnen?

Ze kan er geen hap meer door krijgen.

„Ben je ziek, Jetje,” vraagt Vader. „Of ben je geschrokken?”

Ik had er niet over moeten praten, waar ze bij was, denkt Vader.

„Maar Jet, ik zal het aan de politie vertellen en dan zal die wel zorgen, dat hier nooit meer dieven in huis komen.

En wij zullen wel goed op jou passen.

Maar nu moet ik vlug weg.

Dag Juf. Dag Jetje!”

10. *Jet en Joep.*

„Kom Jet,” zei Juf, „we gaan gauw naar de leerkamer. Maar eerst moet ik nog even naar Jans.

Arme Jans. Kon ik haar maar helpen.”

Juf ging naar de keuken en Jetje ging naar buiten.

Daar was Joep. Hij rende op Jetje af. Ze streefde z'n lange haren.

„O, Joep,” zei Jetje, „Joep, 't is toch zo erg! Ik heb Jans haar Bijbel en nu denken ze, dat hij gestolen is.

En ik durf het niet te zeggen. O, Joep, het is toch zo erg.”

Ze lei haar hoofd tegen Joep aan. Ze voelde de zachte witte haren langs haar wang.

„O, Joep, wat moet ik toch beginnen.”

Joep keek met grote ogen naar Jetje.

Was 't vrouwtje ziek? Wordt ze geplaagd? Moet hij vechten?

Waf, waf, waf. Hij wil wel.

Of wou Jetje stoeien en hollen?

„Nee Joep, nee — 't is zo erg.”

Bij Joep is Jetje's geheim veilig.

Joep kan het niet vertellen. Maar Joep kan ook niet helpen.

11. *Een vreselijke morgen.*

Jetje kon haast niet luisteren naar de leesles van Juf.

„Jetje, lees jij dit stukje eens hardop.”

Maar ze las allemaal fouten.

„Jet, je bent ziek,” zegt Juf. „Zó dom ben je nooit! Komt het van de warmte, of scheelt er wat aan?”

Juf kijkt zo streng. Nee, nu durft ze het helemaal niet te zeggen.

„Weet je wat, ga jij maar wat buiten spelen.

Dan ga ik Jans nog even helpen.”

In de keuken zit Jans midden in de grootste rommel. Alles heeft ze overhoop gehaald. Op de gekste plaatsen heeft ze gezocht, maar de Bijbel is nergens te vinden.

En huilen dat ze doet! Huilen!

Juf heeft vreselijk medelijden met haar.

„Jans,” zegt Juf. „Mijnheer gaat naar de politie en misschien krijg je hem dan nog wel terug.”

Maar Jans schudt met haar hoofd.

„Nee, vast niet, vast niet. Hij was zo mooi!”

„Kom Jans, huil maar niet meer. Ik zal gauw helpen om de rommel op te ruimen.”

„O, o,” zucht Jans, „mijn mooie Bijbel. Waar zou die nou zijn? Wie heeft hem toch van de schoorsteen afgepakt?”

Ze kijkt eens naar de lege plaats. . . .

Was ze gisteravond toch maar niet weggegaan!

Of zou het vannacht gebeurd zijn?

Wat een vreselijke dingen toch.

Boven op haar kamer zit Jetje voor het raam.

Ze is zo bedroefd.

Hoe komt zoiets ooit weer goed?

„Here, help me en vergeef me,” bidt ze eerbiedig.

„Wat moet ik toch doen,” denkt ze.

Ja, de Bijbel pakken en gauw naar Jans brengen.

Maar dat durft ze niet. Ze zal de sleutel van haar kast afnemen.

Zo, nu kan niemand hem zien.

Vlug legt ze de sleutel onder haar bed.

Was Edu er toch maar! Niemand weet er van, dan zij en Joep.

En o ja, de Here weet het ook. 't Is allemaal verkeerd: van gisteravond en van nu, en van de sleutel onder 't bed.

Ze kan wel hard huilen.

12. *Vader, hoort U eens . . .*

't Wordt etenstijd.

„Jetje, waar ben je, kom gauw aan tafel.”

Alle drie zijn ze erg stil onder 't eten. Juf denkt aan Jans. En Vader is ook zo stil. „Och,” zegt Vader opeens, „nu ben ik toch nog niet bij de politie geweest! Ik had het zo druk. Maar na het eten ga ik er eerst naar toe.”

„Juf, wat doet U? Wat scheelt U?” Juf trekt ineens een vreselijk pijnlijk gezicht. Ze probeert nog te lachen, maar 't gaat niet.

O, wat krijgt ze een kiespijn Vreselijk!

Er is vast een kruimeltje in haar holle kies gekomen.

Au, au, wat een pijn. . . .

„Mag ik even van tafel af, Mijnheer? Even naar mijn kamer?”

Juf gaat weg.

Nu zijn Vader en Jetje alleen. Even is het heel stil in de kamer. Dan opeens vliegt Jetje op haar Vader af. Slaat allebei haar armen om zijn hals: „Vader, o Vader, 't is zo vreselijk. Vader, help me toch!”

Hard begint ze te huilen.

„Maar m'n kindje, wat is er nou toch? Ook al kiespijn?

Kindje, zeg het dan toch! Huil maar niet. Vader zal je helpen. Stil maar, stil maar. . . .”

„Vader, hoort U eens. . . .”

Ik - heb - de - Bijbel - van - Jans. Boven - in - mijn - kast.

Niet - naar - de - politie - gaan.”

Snikkend komt het er uit. Woord voor woord.

„Wat zeg je? Heb jij Jans haar Bijbel gestolen? Hoe kom je daarbij?”

Vaders stem klinkt hard en boos.

„Ik wou hem niet - stelen. Alleen - maar - lezen. Ik - kon - niet - slapen.” Ze schokt ervan.

Opeens begint Vader te lachen. Nu begrijpt hij alles.
„Dom gansje, waarom zeg je dat dan niet?
Had dat nu vanmorgen meteen gezegd!”

13. Jans.

Daar komt Juf aan.
De kiespijn is weer wat beter.
„Wat nu,” zegt ze, „is Jetje ziek? Ik vond haar de hele morgen al zo stil en zo bleek.”
En dan vertelt Vader het aan Juf. Juf fronst haar voorhoofd.
Wit wordt ze en ze kijkt heel boos.
„Foei Jet,” zegt ze streng. „Wat slecht. Ik wist niet, dat je zoiets doen kon! Die arme Jans. Ik kan 's avonds niet meer weg. Ik kan jou niet vertrouwen. Foei, wat vreselijk!”

Maar Vader neemt Jetje bij de hand.
Hij zegt: „Ja Juf, Jetje heeft heel verkeerd gedaan.
Zij had niet uit bed mogen komen. Ze moest slapen. En ze had vanmorgen alles eerlijk moeten zeggen. Door zo dom te zwijgen, heeft ze het veel erger gemaakt.
Maar nu heeft ze alles verteld en ze heeft er erg spijt van, is 't niet, Jet?
Nu gaan we samen naar Jans en dan zal ze Jans om vergeving vragen. Kom maar mee. Wijs me maar gauw, waar de Bijbel ligt.”
Dankbaar kijkt Jetje naar haar Vader. Juf is erg boos. Vader eerst ook, maar nu niet meer gelukkig.
En Jans. Wat zal Jans zeggen?

Vader komt met Jetje de keuken in.
Jans zit aan tafel. Ze doet niets.
Dat gebeurt nooit. Jans zit nooit met lege handen.
„Jans,” zegt Vader, „hier is een heel stout meisje.”
Jans kijkt verwonderd. Jetje is haast nooit stout. „Wat heeft ze gedaan?”
Daar opeens vliegt Jetje op Jans af. Net als straks bij Vader.
„Jans, Jans, ik heb het gedaan. Ik heb je Bijbel weggehaald. Toen U gister met Juf uit was. En ik durfde gisteravond niet meer naar beneden terug.

Toen zou ik vanmorgen vroeg opstaan. En ik heb me verslapen!
Maar ik wou hem heus niet stelen. Heus niet, Jans! Echt niet! Alleen
maar bekijken. O, ik vind het zo naar.

Jans, bent U heel erg boos op me?"

Twee armen gaan om Jans haar hals. „Jans, Jans, zeg dan toch wat!”
Nu staan er daar toch twee samen te huilen!

Jans en Jetje.

Vader is stil weggegaan.

„O Jetje, ik ben toch zo blij. Nee hoor, ik ben helemaal niet boos.
Maar kindje, waarom ben je toch vanmorgen niet bij me gekomen?"

„Ik durfde niet, Jans.”

Daar komt Vader de keuken weer in.

„Jet, waar is dan toch de sleutel van je kast?"

Jetje krijgt een kleur tot haar oren.

„Die ligt onder mijn bed. Ik had hem verstopt.”

Nu moeten Vader en Jans allebei hard lachen.

„Onder je bed? Domme meid! Daar vindt Jans hem toch juist, als ze
je kamer doet?"

„Kom maar gauw mee, dan gaan we hem samen halen. .

Ik hoef nu gelukkig niet naar de politie.”

Jans is nog niet bekomen van de schrik.

Even later staat de Bijbel weer op de schoorsteen.

Wat is Jans gelukkig! Ze haalt vlug een doek en wrijft de band en
poetst de koperen sloten.

Jetje had er zoveel vingers op gemaakt!

Jetje holt de tuin in. Ze is zo blij. . . .

Ha, daar is Joep.

„Joep, Joep, het is weer goed. Ze trekt Joep aan een poot en aan z'n
staart en samen rollen ze over de grond.

't Is weer goed. 't Is weer goed. Wat fijn!

14. Voor Jetje, van Jans.

's Avonds knielt Jetje voor haar bed.

„Ik dank U, Here, dat U mij zo geholpen hebt. Vergeef me alles wat
verkeerd was. Ik zal zo iets nooit weer doen. Om Jezus wil, Amen.”

Heerlijk gaat ze nu slapen. Juf komt haar toedekken.

Juf is niet boos meer, en de kiespijn is over.

„Domme, kleine Jet,” zegt Juf. Nooit meer zoiets, hè? En altijd eerlijk zijal!”

In de keuken zit Jans.
Voor haar op tafel ligt de Bijbel.
Ze neemt een pen en een inktpot.
En met grote scheve letters schrijft Jans op de eerste bladzijde van de Bijbel:

„Voor Jetje, van Jans”.

15. Jaren later.

Lang, heel lang is dat allemaal geleden.
De kleine Jetje is nu een deftige oude mevrouw Henriëtte.
Heel voornaam is ze en veel mooie dingen heeft ze.
Ze woont in een prachtig huis. Veel mooier nog, dan het oude huis met de paaltjes. Om haar heen is alles even mooi.
Maar het mooiste van alles vindt ze de Bijbel van Jans.
Die heeft een ereplaats in haar huis.
Soms neemt de oude mevrouw de mooie glanzende Bijbel en dan bekijkt ze de bekende, mooie gekeurde platen.
Jans is er niet meer, om alles te vertellen.

Maar dat is nu niet meer nodig. Want heel dikwijls leest Mevrouw in de Bijbel. Dan lacht ze, als ze denkt aan de kleine Jetje, die de Oud-Hollandse letters zo raar vond.

Dankbaar denkt ze dan aan Jans, die haar, toen ze nog een heel klein meisje was, vertelde van de Here Jezus.

En die met haar samen de platen bekeek.

Als ze met de grote Bijbel voor zich zit, ziet ze weer in haar gedachten het grote, oude huis, met de stenen paaltjès.

En de kettingen, waar ze van Juf nooit op schommelen mocht.

En Joep, de tuin en het bos. Betsy en Marion, de paarden.

Wat was dat alles mooi. Het is voorbijgegaan . . .

Vader, Jans en Juf zijn al gestorven. Edu is een oude man geworden.

Het huis is weg. Alleen de paaltjes zijn er nog.

Maar de Bijbel van Jans, die is nog precies zo, als toen hij bij Jans op de schoorsteen lag.

Ze kijkt nog eens naar de eerste bladzij.

Daar staat het, met grote scheve letters, door Jans zelf geschreven:

Voor Jetje van Jans.